

καὶ πιαστήκαν. β) Ἡ ἐκ τοῦ Θεοῦ δυσμένεια: Ἀντιδικία νὰ τῷσθῃ! (ἀρά). Ἰδ. ἀντίδικος. 2) Δυστροπία, κακεντρέχεια, μοχθηρία: Δὲ δὸν ἀφίνει ἡ ἀδιδικία νὰ κάμῃ καλό. Θὰ τὸ φάῃ ἡ ἀντιδικία του (ἐπὶ παιδίου συνεχῶς κλαίοντος καὶ δυστροποῦντος).

ἀντίδικος ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀδιδίκος Ἄνδρ. Θήρ. Κρήτ. (Σέλιν. Ρέθυμν. κ. ἀ.) Κύθηρ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τήν. ἀντίκος Χίος

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀντίδικος.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ἀντίπαλος ἐν δικαστηρίῳ λόγ. κοιν. β) Καθόλου, ἀντίπαλος, ἐχθρὸς Ἄνδρ. Ἡπ. Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. (Σέλιν. Ρέθυμν. κ. ἀ.) Κύθηρ. Κύθν. Πόντ. (Κερασ.) Ρόδ. Χίος: Ὁ ἀντίδικός του εἶμαι βῶ Ρόδ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Κ. Δ. (Πέτρ. ἐπιστ. 1, 5, 8) «ὁ ἀντίδικος ὑμῶν διάβολος ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν καταπιεῖν». Πβ. καὶ ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 26 (1914) 130.

2) Τιμωρὸς, ἐκδικητὴς Ἄνδρ. Ζάκ. Θήρ. Ἰων. (Κρήν.) Κύθηρ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Φρ. Ἀδίδικο νὰ ᾄδω τὸ Θεό! (ἀρά λεγομένη ὡς ἀπόδοσις ἐν ὑποθετικῷ λόγῳ, οἷον: ἂν κάμω τέτοιο πράγμα, ἂν πῶ ψέματα κττ., νὰ ᾄδω κτλ.) Ἄνδρ. Θήρ. Νά ᾄδω τὸ Θεό γι' ἀντίδικό! Ἡπ. Νά ᾄδω ἀδίδικο τὴν Παναγία! Κύθν. Ἀντίδικό νὰ ᾄδω τὸ Χριστό! Κρήν. Ἀδίδικο νὰ ᾄδω τὴ χάρι του! Κύθηρ. || Ἄσμ.

Τὸ μαχαираκιν τοῦ βγαλε, βαρὺν ὄρκο τοῦ κάνει, ἐτοῦτο νὰ ᾄδω ἀδίδικο καὶ ἄ θέλω τὸ κακό σου

Ἀπύρανθ. Συνών. ἀντιβάτης 7. β) Οὐς, διάβολος ἀγν. τόπ.: Φρ. Ἀνάθεμά σε, ἀντίδικε! 3) Δύσκολος, μοχθηρὸς, κακεντρέχης, δυσπειθὴς Κρήτ. (Ρέθυμν. Σέλιν. κ. ἀ.): Τὸ παιδί μου εἶναι ἀδίδικο Κρήτ. Ἀδιδικώτερό δὸν ἀνθρώπο δὲν εἶδα Σέλιν. 4) Ὁ ἀντιτιθέμενος, ὁ ἐναντιούμενος, ὁ μὴ ἀρεσκόμενος εἰς τι Τήν.: Εἶναι ἀδίδικο τ' ἀγόνισμα μου, γιατί τζ' ὀννε τὰ μελίσσια (δὲν ἀρέσκονται εἰς τὴν μελισσοκομίαν οἱ ἐγγονοί μου, διότι τάχα κεντρίζουν αἱ μέλισσαι).

Β) Τὸ οὐδ. ὡς οὐς. 1) Πράγμα κακὸν Ζάκ.: Φρ. Τὸ ᾄδω ἀντίδικό (τὸ θεωρῶ κακόν, ἐπιβλαβές. Συνών. φρ. τὸ ᾄδω σὲ κακὸ). Δωσέ μου λίγο ἀλάτι.—Ὁχι, τὸ ᾄδω ἀντίδικό νὰ δίνω πρᾶμα τὸ βράδυ. 2) Ἐκδίκησης Ἄνδρ.: Ἡβγαλες τ' ἀδιδικό σου. 3) Ἐπὶ φαρμάκου, τὸ ἐνδεικνυόμενον κατὰ τινος νόσου, τὸ ἀντίδοτον Ἄνδρ. Κύθν. Ρόδ. Χίος: Αὐτὸ τὸ γιαιτρικόν εἶναι τὸ ἀντίκόν της (τῆς νόσου δηλ.) Χίος Τὸ ᾄδω ἀδίδικο (τὸ μεταχειρίζομαι ὡς ἀντίδοτον) Κύθν.

4) Ἐπὶ ἐδεσμάτων κττ., τὸ κατ' ἐξοχὴν ἄρτυμα, ἡδυσμα πρὸς ἀρτίαν παρασκευὴν Ἄνδρ. Χίος: Τ' ἀντίδικό τ' ἄχταποδοῦ εἶναι τὸ κρασί (τὸ κρασί δαμάζει καὶ καθιστᾷ μαλακώτερον καὶ εὐπεπτότερον τὸ χταπόδι, ἐντεῦθεν δὲ ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ οἰονεῖ ἀντιπάλου ἢ σημ. τοῦ ἐδέσματος) Χίος Τοῦ λείπει τὸ ἀδιδικό του Ἄνδρ. Δὲ δοῦ βγαλε τ' ἀδιδικά του, ὅσα ἔπρεπε αὐτόθ.

ἀντιδικωσύνη ἡ, ἀμάρτ. ἀδιδικωσύνη Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀντίδικος.

Δυστροπία, ἰσχυρογνωμοσύνη.

ἀντιδίνω ΓΜαρκορ. Μικρὰ ταξίδ. 193.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. δίνω.

Ἀνακλῶ, ἀντανεκλῶ: Ποίημ.

Ἦ τὰ ψηλὰ μισοφέγγαρο λάμπει
κ' ἔχει γῦρο ἓνα κόκκινο φῶς,
ποῦ ἀντιδίνουν τῆς μάχης οἱ κάμποι
μ' ὅσο μάκρο τοῦ ὑπλώνονται ὁμπρός.

ἀντιδομάρονλο τό, Κύθηρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἀδιδομάρονλο Κύθηρ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἀντίδι καὶ μαρούλι.

Εἶδος θρίδακος τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae) μὲ φύλλα οὐλώδη ὡς ἀντίδι. Συνών. σγοροῦ μαρούλι.

ἀντιδόνημα τό, ἀμάρτ. ἀντιδόνεμαν Πόντ. (Κερασ. Σάντ.) διδόνισμα Σύμ. ἀντιόνισμα Κάρπ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιδονῶ.

1) Βόμβος, ἦχος, οἷον ὁ ἐκ τῆς κρούσεως ἡχηροῦ τινος παραγόμενος Πόντ. (Κερασ. Σάντ.) Σύμ.: Κάμνει ἓνα διδόνισμα ἢ καβάνια μας ποῦ γροικιέται ἔς τὸν Νιδορειὸ Σύμ. β) Ὁ ἐκ τῆς ἰσχυρᾶς φορᾶς λίθου κττ. συριγμὸς ἢ βόμβος Ρόδ. 2) Μεταφ. ἡ σκέψις εἰς τὴν ὁποίαν ὑποβάλλεται τις πρὸς ἀπάντησιν εἰς αἰνιγματώδη ἐρώτησιν Κάρπ.: Αὐτὸς εἶναι σὲ ἀντιόνισμα γιὰ νὰ βρῇ τὰ ὀνόματα (δηλ. ἐρωτηθεὶς εἰς ποίας οἰκογενείας ὑπάρχουν τὰ δεῖνα ὀνόματα). Συνών. ἀντιδονημός.

ἀντιδονημός ὁ, ἀμάρτ. ἄντιδονισμός Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιδονῶ.

Ἀντιδόνημα 1 β, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Ἐννεὰ χρόνων παιδὶν ἤμουν κ' ἔμαθα τὸ ψαλτήρι,
τῆς λυγερῆς τὰ καρδιακά καὶ τῶν θεριῶν τοῖς γλῶσσος...
τῆς πέτρας τὸν ἄντιδονισμόν καὶ τῶν νυχτῶν τοῖς ὥρες
(δηλ. τὴν ἱκανότητα τῆς ριπῆς λίθου μετὰ βόμβου).

ἀντιδονῶ Κύπρ. Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Χαλδ.) Ρόδ. Τήλ. ἄντιδονῶ Ρόδ. Τήλ. διδονῶ Σύμ. ἀντιονῶ Κάρπ. ἄντιονῶ Κῶς Ρόδ. ἀντιονεῖω Κάρπ. (Ἐλυμπ.) ἄντιονεῖω Κάλυμν. Κῶς Ρόδ. ἄντιονεῖω Στερελλ. (Ζίλιστ.) ἄντιονεῖω Πόντ. (Σαράχ.) ἄντιονεῖω Νίσυρ. Σύμ.

Τὸ μεσν. ἀντιδονῶ.

1) Ἐνεργ. καὶ σπανίως μέσ. ἀποδίδω, ἐπαναλαμβάνω τὸν ἦχον, ἀντηγῶ Κάλυμν. Κάρπ. Κύπρ. Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Σάντ. Σαράχ. Χαλδ.) Ρόδ. Σύμ. Τήλ.: Τὰ ὄρη ἀντιδονοῦσαν Κύπρ. Ἐρριξε μὲν φωνὴν κ' ἐντιόνησεν ὁ τόπος Ρόδ. Ἐσφουρεν τὸ μαρτέν κ' ἐντιδόνεσεν ὁ κόσμος (μαρτέν = μαρτίνι) Ἀργυρόπ. Ἀσ' σὴν λαλία σ' ἐντιδόνεσεν τ' ὄρμάν (ἀπὸ τὴν φωνὴν σου ἀντήχησε τὸ δάσος) αὐτόθ. Ἄντιονεῖω τὰ βουνὰ Κάλυμν. διδονοῦ δὲ βουνὰ Σύμ. || Ἄσμ.

Ὅντας ἀναστενάξω γῶ, κ' ἡ γῆς ἀντιδονᾷται
καὶ τὰ βουνὰ ραῖζονται καὶ ὁ κόσμος μὲ λυπᾶται
Τήλ.

Ἄουρος μὲ τὸν ἔρωτα ὑπάει ἔς τὸ κυνήι
καὶ τὰ σκυλλιά του πιλαλοῦ καὶ ἀντιονοῦν τὰ ὄρη
Ἐλυμπ.

Κι ὁ πολλολόος ἔς τὴν ὀξὺν στέκει ἀκκουμισμένος,
σφυρολοῦ καὶ ἀντιονεῖω τοῦ λόγγου τὰ ἰστράδια
(ἰστράδι = διστράδι = διστράτι) αὐτόθ.

Ἀντιλαλοῦσι τὰ οὐνὰ καὶ ἀντιονοῦν τὰ ὄρη

Κάρπ. Ἡ σημασία καὶ μεσν. Πβ. Βέλθανδρ. καὶ Χρυσάντζ. στ. 863 (ἐκδ. Ellissen) «καὶ ἀπὸ συχνοφιλήματα καὶ ἀπὸ τὰς περιπλοκάς των | τὰ δένδρα τὰ ἀναίσθητα καὶ αὐτὰ ἀντιδονοῦσαν». Συνών. ἀντιβρογγῶ, ἀντιβοῖζω, ἀντιβρογιῶ 2, ἀντιλαλῶ, βουῖζω. 2) Ἐκπέμπω ἦχον, ἡγῶ Κάλυμν. Κάρπ. Κῶς Νίσυρ. Πόντ. (Ὁφ.) Ρόδ. Στερελλ. (Ζίλιστ.) Σύμ.: Ἡ λύρα ἄντιονῶ Ρόδ. Ἄντιονῶ ἡ φωνή του σὰν καμπάνα αὐτόθ. Ἄντιονεῖω σὰν πεντόλιρον Κάλυμν. Ἡ καβάνια διδονῶ Σύμ. Ἡ καμπάνα ἀντιονεῖ Κάρπ. Ἡ φωνή σου πῶς ἄντιονεῖ! Σύμ. || Φρ. Ἐδιδονῆσαν τ' ἀφτιά μου (ἐπὶ παραδόξῳ ἢ ἐκπληκτικῷ ἀκούσματι) Σύμ. Συνών. ἀντιηγῶ 2, ἀντιβρογιῶ 1, ἀντιλαλῶ,

